

خبر انتخاب دیه‌گو فورلان به عنوان بهترین بازیکن جام نوزدهم برای ما فوتبال‌دوستان که هیچ، حتی برای این بازیکن هم چندان قابل باور نبود. حضور در نیمه‌نهایی احتمال ستاره شدن مهره اصلی اروگوئه را به وجود آورد اما کلیشه فیفا (انتخاب بهترین بازیکن از دل تیم قهرمان) ما را در پاسخ به سوالی با مضمون «آیا فورلان بهترین می‌شود؟» راهنمایی می‌کرد. احتمالاً بادی به غیغب می‌انداختیم و می‌گفتیم اگر آبی‌پوشان به فینال برسند، شاید قاتل لیورپول بختی داشته باشد. اتفاقاً قهرمان دو دوره گذشته به بازی نهایی نرسید و ضربه آخر بازی رده‌بندی جام جهانی هم توسط دیه‌گو به تیر دروازه کوبیده شد تا او فرصت تبدیل شدن به تنها آقای گل را از دست بدهد. با این حال فیفا نکات آماری را ضمیمه سلاقیش کرد و در نهایت خبر جالب روی سایت‌ها قرار گرفت: «دیه‌گو فورلان مهاجم اروگوئه بهترین بازیکن شناخته شد.»

■ **رقبا**

فورلان در مراحل پایانی رقبای گردن‌کلفتی داشت. قرار گرفتن بالاتر از آنها کاری فوق‌العاده دشوار به نظر می‌رسید اما دیه‌گو ترجیح داد خود خودش باشد و یاد گرفتن سبک بازی ویا به قیمت از یاد رفتن شیوه بازی خودش تمام نشود. بی‌پیرایگی بازی او سران فیفا را مجاب کرد یک بازیکن موثر از تیم چهارم جام جهانی را به مغز متفکر تیکی- تاکا (ژاوی)، گلزن بزرگ اسپانیا (ویا که برای رسیدن به رکورد گل‌های رانول یک گل کم آورد)، پدیده آلمان (مولر) و دومین گلزن برتر تاریخ جام جهانی (کلوزه) و دو ضلع مثلث پشت سر تک مهاجم هلند (اشاندر و روبن) ترجیح بدهند. فورلان درون محوطه جریمه ادا در نمی‌آورد، شوت‌های از راه دور زیبایی می‌زند و به عنوان مهاجم نوک گاهی بیش از هافبک‌ها در خدمت تیم است. گل‌های زیبا را هم به سایر مولفه‌های او اضافه کنید. فورلان در آخرین بازی مرحله گروهی تیمش در جام جهانی ۲۰۰۲ مقابل سنگال با یک استپ سینه و شوتی سر ضرب از پشت محوطه جریمه، گل تیمش را به ثمر رساند و هرچند در ادامه گل رکوبا تنها تساوی را برای تیم اهل آمریکای جنوبی به ارمغان آورد اما شهرت فورلان صدچندان شد. فورلان در دومین بازی کشورش در جام جهانی ۲۰۱۰ هم

گفت‌وگو با فورلان

بهترین بازیکن جام:

تقدیم به آنها که به استخر یرتایم کردند

نمایش درخشان دیه‌گو فورلان در جام جهانی تنها یک چیز کم داشت: یک جام یا یک عنوان، به ویژه آنکه این مهاجم بسیار خطرناک توانست در رقابت برای کسب عنوان بهترین گلزن از دیگران پیشی بگیرد. اما به هر حال، شماره ۱۰ الهام‌بخش اروگوئه‌ای‌ها تسوپ طلای آدیداس را گرفت و بهترین بازیکن جام جهانی این دوره شد. فورلان چهارمین بازیکن آمریکای جنوبی می‌شود که به این عنوان دست می‌یابد. او پا جای پای دیه‌گو مارادونا (۱۹۸۶) از آرژانتین و روماریو (۱۹۹۴) و رونالدو (۱۹۹۸) از برزیل می‌گذارد. مهاجم اتلنتیکومادرید چند دقیقه پس از دریافت جایزه با سایت فیفا مصاحبه کرد.

-دیه‌گو، بردن توپ طلا چه حسی دارد؟

عالی است چون غیرمنتظره بود. هرگز تصور چنین چیزی را نداشتم، و حتی هدف من هم این نبود. من مهاجم هستم و شاید به این فکر می‌کردم که کفش طلا را بایرم که البته به آن هم نزدیک شدم. چنین جایزه‌ای طبیعی بود. اما اینکه به عنوان بهترین بازیکن دست یابم. ... در هر حال لذت می‌برم و خوشحالم، اما کاملاً می‌دانم که این جایزه نتیجه تورنمنت درخشان تیم ما بود. این پاداشی دیگر برای این دوران مثبت فوتبال اروگوئه بود.

-چطور متوجه شدی جایزه به تو رسیده؟

راستش را بگویم، پس از آنکه نامزد دریافت جایزه شدم تصمیم گرفتم صبر کنم و ببینم چه می‌شود، به خصوص آنکه شایعاتی مبنی بر این وجود داشت که شاید برنده شوم، اما هیچ‌کس چیزی را فاش نمی‌کرد. سپس یکی از دوستانم از بوئنوس‌ایرس به من پیامک داد و گفت: «تبریک، توپ طلا را بردی!» سپس مدیر برنامه‌های من زنگ زد و خبر را تایید کرد. کم‌کم تماس‌های بیشتری با من گرفتند و ناگهان همه هم‌تیمی‌ها به اتاق من ریختند و قبل از آنکه به خود بیایم من را در استخر هتل انداختند.

-با این حال این جایزه را به افرادی تقدیم کردی که این کار را با تو کردند...

اینکه چطور به اتاق من آمدند و تبریک گفتند باورنکردنی بود. هم‌تیمی‌ها و بسیاری از

برای دیه‌گو فورلان، بهترین بازیکن جام نوزدهم

زیبایی در نگاه تو نیست

تنها گذشته درخشان، خاطرات و شم گلزنی دلیل انتخاب فورلان نبود.

■ **آمار حرف می‌زند**

فورلان پنج گله در مجموع ۳۲ بار شوت زد که از این تعداد ۱۱ ضربه از محدوده منطقه پناالتی به سمت دروازه‌ها شلیک شد و ۲۱ ضربه از مناطق دورتر به سمت رقا رفت. از مجموع ۱۵ شوت داخل چارچوب او، شش ضربه در منطقه پناالتی شکل گرفت و سه شوت از ۹ ضربه خارج از چارچوب ستاره اروگوئه هم در همین محدوده زده شد. دو شوت از هشت شوت بلوکه‌شده درون محوطه جریمه رقم خورد. مهاجم اول اتلنتیکومادرید که در مجموع ۶۵۴ دقیقه برای اروگوئه به میدان رفت، دو گل از پنج گلش را در نیمه اول به ثمر رساند. همچنین یک گل او از روی نقطه پناالتی، دو گل از بیرون

و دو گل در درون محوطه جریمه شکل گرفت. آمار انضباطی فورلان شسته رفته است؛ دو خطا انجام داد، دو خطا مرتکب شد و هیچ کارت زرد و قرمزی نگرفت. فورلان برخلاف پیپو اینترآگی زیاد اهل قرار گرفتن در آفساید نیست؛ نشان به آن نشان که با تیزهوشی تمام تنها چهار بار در دام آفسایدگیری رقبای اروگوئه در جام جهانی ۲۰۱۰ گرفتار شد. شاید یکی از تعاریف مهاجم امروزی، سرعت در شکستن خط آفساید باشد؛ آنچه در سبک بازی فورلان می‌بینیم.

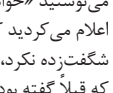
■ **معیار چیست**

آنهایی که لیونل مسی را در ترکیب تیم رویایی خود در جام جهانی ۲۰۱۰ قرار داده‌اند، به یک دلیل انتخاب‌های فیفا را زیر سوال می‌برند؛ دیدن گلزنان بازی. البته این رویه امسال تعدیل شد. قبلاً فیفا انقدر به فرضیه‌اش اعتقاد داشت

جام جهانی ۱۵

پادشاه‌های یک منگه‌فی قبال= ۳۴امیر هندیجام برای اسپانیاستایش برای هلند و آلمان

امیر هندی

Kondra1969@yahoo.com

«اسپانیا قهرمان جام جهانی شد.» اگر فعل جمله را تغییر می‌دادید و به جای آن می‌نوشتید «خواهد شد» و یک ماه قبل از جام جهانی آن را به عنوان خبر و پیشگویی اعلام می‌کردید کسی را شگفت‌زده نمی‌کرد، حالا هم قهرمانی ماتادورها کسی را شگفت‌زده نکرده، اما مساله این بود که آیا اسپانیا مستحق این قهرمانی بود؟ همان‌طور که قبلاً گفته بودم اسپانیا بهترین نفرت فوتبال جهان در بعد ملی را دراختیار دارد، آنها در مقابل تمام حریفان خود برتری نسبی داشتند و فرصت‌های گلزنی آنها از تمام حریفان‌شان بیشتر بود و همچنین تعداد پاس‌هایی که میان آنها رد و بدل می‌شد و زمان کنترل توپ آنها هم در جام بی‌نظیر بود، همین فاکتورها برای آنکه اسپانیا را مستحق‌ترین تیم برای بردن جام بدانیم کافی به نظر می‌رسد، نه؟ (به‌خصوص که اکثر قدرت‌های سنتی فوتبال جهان، به جز آلمان و هلند، در این مسابقات کمتر از حد انتظار ظاهر شدند و زود هم از گردونه رقابت‌ها کنار رفتند) اما مساله این است که همه چیز در فوتبال – به جز نتیجه – نسبی است. با این نسیی گرای می‌توان گفت اسپانیا کمتر از انتظار عمل کرد و آن نمایش و اقتداری را که همه از آن تیم انتظار داشتند ارائه نداد، اما در عوض آلمان و هلند بیشتر (یا حتی خیلی بیشتر) از حد انتظار عمل کردند و همین است که باعث می‌شود خیلی از طرفداران فوتبال مثل من قهرمانی اسپانیا را خیلی جذاب ندانند (چهار سال قبل هم خیلی‌ها همین احساس را داشتند که فرانسه کمتر مدعی شایسته‌تر از ایتالیای پرمهرتر و شناخته‌شده‌تر است) اما به هر حال آنچه در تاریخ باقی می‌ماند نام قهرمان است.

البته در اعتراض (یا شاید بهتر است بگویم نارضایتی) نسبت به قهرمانی اسپانیا باید بگویم ماتادورهایی که حالا قهرمان جام هستند بازی مقابل سئویس را باختند، سپس در دور دوم مسابقات پرتغال را با یک گل آفساید شکست دادند و بعد هم در بازی با پاراگوئه دوباره مورد لطف داور قرار گرفتند. (دو بار در یادداشت‌های روزنامه به تاریخ‌های هدم و چهاردهم تیرماه نوشته بودم که اسپانیا سه گام و دو گام با قهرمانی جهان فاصله دارد و اگر این اتفاق بیفتد آیا باید فراموش کنیم که پیروزی‌های این تیم به لطف داوران ثبت شده است.) حتی در بازی فینال هم که اشتباهات دآوری در اکثر لحظات به نفع هلند بود نه اسپانیا ثانیه‌هایی قبل از ثبت تنها گل بازی هاوارد وب خطای مسلم روی الیا را در گوشه زمین نگرفت و همان توپ روی دروازه هلند آمد و به گل سرنوشت‌ساز جام بدل شد. (عجیب بود که نه عادل فردوسی‌پور و نه کارشناسان برنامه یک جهان علت اعتراض هلندی‌ها به گل که یک اخطار را هم برای آنها رقم زد، متوجه نشدند.) به هر حال می‌شود گفت در قهرمانی اسپانیا داوران هم نقش داشتند و این احساس ناراحتی شخص من از قهرمانی اسپانیا (یا حداقل عدم خوشحالی من از این قهرمانی) را تشدید می‌کند.

هلند با یک خط دفاع کم‌اشتباه و دو هافبک دفاعی فوق‌العاده اسپانیا را از کار انداخته بود. فرصت‌های گل ماتادورها البته کم نبود، اما مساله این بود که هلندی‌ها هم موقعیت‌های گل زیادی داشتند و در واقع اسپانیا فقط در ۱۰ دقیقه اول بازی برتری محسوسی بر حریف داشت و حتی وقتی هلند ۱۰ نفر شده شد هم نمی‌شد گفت اسپانیا آن